

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์งานด้านศิลปะของ
สรพงษ์ สีชมภู แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 การศึกษาประวัติชีวิตของสรพงษ์ สีชมภู

ตอนที่ 2 การศึกษาการสร้างสรรค์งานศิลปะของสรพงษ์ สีชมภู ที่มีรายละเอียดของการ
วิเคราะห์ตีความ เพื่อการสะท้อนความหมาย

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจะเป็นการนำเสนอในลักษณะที่เป็นเนื้อหาความเรียง และภาพงาน
ด้านศิลปะ ดังต่อไปนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สรพงษ์ สีชมภู เกิดเมื่อวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2518 ที่หมู่บ้านน้ำโค้ง ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยม
ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดแพร่ บิดามารดาประกอบอาชีพทำนา ทำสวน และค้าขาย สรพงษ์เป็น
ลูกชายคนโตในจำนวนพี่น้อง 2 คน จบการศึกษามัธยมปลายสายวิทย์ – คำนวณ โรงเรียนพิริยาลัย
จังหวัดแพร่ เมื่อปี พ.ศ. 2535 จบปริญญาตรีคณะจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปี พ.ศ. 2541

สรพงษ์ สีชมภู เป็นศิลปินคนหนึ่งผู้ซึ่งอุทิศชีวิตเพื่อการสร้างสรรค์งานศิลปะ เขาได้รับแรง
บันดาลใจในการสร้างสรรค์งานศิลปะของศิลปิน Rembrandt van Rijn (ในภาพผนวกภาพที่ 1)
ซึ่งเป็นศิลปินชาวดัตช์ที่สร้างสรรค์ผลงาน “Portraits” คือ การเขียนเกี่ยวกับรูปของคนผลงานอันมี
ชื่อเสียงของ Rembrandt ได้แก่ ภาพ The Anatomy Lesson of Dr. Tulp (ภาพผนวกภาพที่ 2)
ซึ่งเป็นภาพเขียนที่มีลักษณะเป็นการเขียน Group Portrait คือ เขียนคนเป็นกลุ่ม มีลักษณะแนว
เหมือนจริงหรือที่เรียกว่า “Realism” คือ เขียนตามสภาพความเป็นจริงที่เห็นโดยไม่บิดเบือน ซึ่ง
เป็นงานพื้นฐานของงานศิลปะ โดยต้องอาศัยทักษะฝีมือเป็นสำคัญ สรพงษ์มีความประทับใจ
เกี่ยวกับการจัดองค์ประกอบ การให้แสงสีที่มีลักษณะสลับ ไม่เจิดจ้า นุ่มนวลและอบอุ่น ตาม
แนวทางการสร้างสรรค์งานศิลปะของ Rembrandt

นอกจากงานแนวเหมือนจริง “Realism” แล้ว ภายหลังจากเขาได้ศึกษางานแนวเหนือจริง
“Surrealism” ซึ่งตาม Andre Breton ให้คำอธิบายไว้ (อ้างในสมพร รอดบุญ, 2533) คือ สิ่ง
ดำเนินไปเองโดยอัตโนมัติของจิตบริสุทธิ์ ซึ่งมุ่งมั่นในการแสดงออกทั้งถ้อยคำหรือในการเขียน

หรือในวิถีทางอื่น ๆ เป็นกรรมวิธีอันแท้จริงของความคิด เป็นการกำหนดเอาความคิดตามใจชอบ
 ว่างจากการควบคุมด้วยเหตุผลใด ๆ และความเป็นอิสระแห่งสุนทรียภาพ หรือจริยธรรมอันมีมา
 แต่เดิม โดยสรพงษ์มีความประทับใจในผลงานของ Salvador Dali ศิลปินชาวสเปน ดังตัวอย่าง
 ในภาพผนวกภาพที่ 3 ภาพ The Persistence of Memory (Soft Watches) ซึ่งเป็นศิลปินที่ทำงาน
 เกี่ยวกับความคิดฝันและรูปแบบของสิ่งที่ไม่จริง มาปะติดปะต่อกันจนเป็นผลงานศิลปะ อาจกล่าว
 ได้ว่าเปรียบเสมือน “ภาพถ่ายแห่งความฝันที่ระบายสีด้วยมือ”

สำหรับศิลปินไทยนั้น สรพงษ์ สิษมภู ชื่นชอบคือ ถวัลย์ ดัชนี ซึ่งเป็นศิลปินแห่งชาติ
 เนื่องจากสรพงษ์มีความประทับใจในการสร้างสรรค์จากลายเส้นที่มีความละเอียดและลงตัวอย่าง
 เห็นได้ชัด จากตัวอย่างภาพผนวกภาพที่ 4 ภาพ “พลังแผ่นดิน 1” เป็นการแสดงให้เห็นผลงานอัน
 เยี่ยมไปด้วยพลัง รวมทั้งได้รับความบันดาลใจและอิทธิพลที่สะท้อนพุทธปรัชญา ศีลธรรมจรรยา
 และการนำสัญลักษณ์ทางพุทธศาสนามาเป็นสื่อในการแสดงออก อีกทั้งมีการสร้างสรรค์ที่บ่งบอก
 เอกลักษณ์ความเป็นไทยและความเป็นตะวันออกอยู่ในตัวชิ้นงาน

และศิลปินไทยอีกท่าน คือ ประเทือง เอมเจริญ ซึ่งเป็นศิลปินที่มีผลงานเน้นการแสดงออก
 ในลักษณะนามธรรม สรพงษ์มีความประทับใจในเส้นสีที่ปาดป้ายอย่างมีพลัง ด้วยเทคนิคและลีลา
 การระบายสีเฉพาะตัว ความราบเรียบ พลังของเส้น ประกายแสงสี ความละเอียดประณีตที่ตัดกับพื้น
 ราบเรียบ ดังเห็นได้จาก ภาพผนวกภาพที่ 5 ภาพทะเลลึก หรือ Deep Sea ซึ่งมีแรงบันดาลใจจาก
 ธรรมชาติ

ผลงานขณะเรียนที่คณะวิจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ภาพ “หญิงสาวข้างชายหาด”
 (ภาพผนวกภาพที่ 8) เขียนเมื่อ พ.ศ. 2539 เทคนิคสีน้ำมันบนผ้าใบ มีแนวคิดวาระระหว่างธรรมและ
 มนุษย์ก็เป็นส่วนหนึ่งในธรรมชาติที่เกี่ยวข้องและสัมพันธ์กันอยู่ด้วยแรงปรารถนาต่อกัน

ส่วนในภาพ “หญิงสาวกับผ้าขาว” (ภาพผนวกภาพที่ 9) เทคนิคสีน้ำมันบนผ้าใบ เขียนใน
 พ.ศ. 2541 เกิดจากแรงบันดาลใจในความงามของมนุษย์ (ผู้หญิง) มีแนวคิดว่า ความงามอมตะก่อเกิด
 เรื่องราวกับผืนผ้า

จากนั้นสรพงษ์เริ่มแสดงงานศิลปะ โดยครั้งแรกเป็นการแสดงงานกลุ่ม เมื่อ พ.ศ. 2539
 แสดงงานศิลปกรรม “จิตรกรรมทิวทัศน์” ณ โรงแรมเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ พ.ศ. 2540 และ
 แสดงภาพเขียนที่เกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี เมื่อ พ.ศ. 2541 จากนั้นแสดงศิลปกรรม “ศิลปะ
 นิพนธ์” ณ หอนิทรรศการศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

สรพงษ์ สิษมภู เริ่มเขียนงานอย่างจริงจังหลังจากจบมหาวิทยาลัยแล้ว โดยสรพงษ์ได้เล่าถึง
 เหตุการณ์หนึ่งที่เป็นแรงกระตุ้นให้สรพงษ์มองเห็นศักยภาพในตนเอง และเป็นแรงใจให้สรพงษ์

ฝึกฝนงานอย่างจริงจังว่า ในช่วงที่สรพงษ์รับเขียนภาพเลียนแบบภาพศิลปิน (Reproduct) ที่หาคปาทอง จังหวัดภูเก็ต วันหนึ่งขณะที่สรพงษ์กำลังนอนหลับ ได้มีจิตรกรชาวเยอรมันคนหนึ่งเดินเข้ามาในแกลเลอรีและขอร้องให้สรพงษ์ช่วยเขียนภาพเลียนแบบผลงานของจิตรกรชาวเยอรมันเอง ที่เพิ่งไปแสดงผลงานที่ประเทศญี่ปุ่นกับเพื่อน ๆ ของเขา หลังจากที่ทำงานเสร็จแล้ว สรพงษ์ สีสชมพู ได้รับค่าตอบแทนเป็นเงินจำนวนหนึ่ง พร้อมกับไวน์ขวดหนึ่งเป็นสินน้ำใจจากจิตรกรคนดังกล่าว เพราะสร้างความพึงพอใจให้กับจิตรกรคนดังกล่าวเป็นอย่างมาก กระทั่งศิลปินเยอรมันถึงกับออกปากกล่าวชม สรพงษ์ สีสชมพูว่า เขียนงานได้ดีกว่าตัวเขาเสียอีก

เหตุการณ์ในครั้งนี้ สร้างความเชื่อมั่นให้กับสรพงษ์เป็นอย่างมาก ศิลปินมักพูดถึงเหตุการณ์ดังกล่าวเสมอว่า เป็นเหตุการณ์พลิกผันในชีวิต การที่ได้รับคำชมและของรางวัลจากจิตรกรเยอรมันเป็นแรงจูงใจสำคัญทำให้สรพงษ์เกิดความเชื่อมั่นในตนเองว่า ตนเองก็สามารถวาดภาพได้ดี ซึ่งสรพงษ์เองก็มีความเชื่ออยู่ตลอดเวลาว่า คนเราสามารถทำทุกอย่างได้ หากต้องการจะทำ คือเชื่อในศักยภาพของมนุษย์ หลังเหตุการณ์ในครั้งนั้น สรพงษ์จึงตัดสินใจกลับจังหวัดแพร่และเริ่มลงมือสร้างสรรค์งานศิลปะอย่างจริงจังอีกครั้ง

สถานที่ซึ่งสรพงษ์ใช้วาดภาพ คือ ใต้ถุนบ้านยาย เป็นเวลา 2 ปีกว่าที่สรพงษ์เก็บตัวสร้างสรรค์งานศิลปะ ชีวิตช่วงนี้จึงเป็นช่วงของการฝึกฝนทักษะการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ มีการเรียนรู้ทั้งในเรื่องของศิลปะ ปรัชญา ศาสนา ทั้งยังเป็นช่วงของการคิดคำนึง ค้นหาตนเองและวิพากษ์การใช้ชีวิตของผู้คนในสังคม

พ.ศ. 2544 สรพงษ์ได้ร่วมแสดงงานศิลปะกรรม “ฉันและเธอ” ณ หอนิทรรศการ คณะวิจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ และนำเสนอผลงานต่อเนื่องเรื่อยมาทั้งในเชียงใหม่ เชียงราย และกรุงเทพมหานคร

ตัวอย่างผลงานของสรพงษ์ในช่วงระยะเวลาดังกล่าวได้แก่ ภาพ “Miracle Flow” (ภาพผนวกภาพที่ 10) เป็นภาพที่สะท้อนให้เห็นถึงอิสรภาพที่ไร้หาของอุปกรณ์แห่งความคิด ชีวิตที่เดิมในความหมายใหม่จากกฎเกณฑ์เดิม ฝ่าหาความหมายใหม่ที่จะสามารถทำได้ในโลกของจินตนาการ

ภาพ “The Similarity” (ภาพผนวกภาพที่ 11) สะท้อนให้เห็นถึงแนวคิดที่ว่าถ้ามีความสวย ความน่ารักอยู่ในตัวของผู้หญิงเฉกเช่นดอกไม้ และด้วยเหตุผลอันใดก็ตามยังคงแฝงความน่ากลัวไว้อยู่อีกด้วย

สรพงษ์ทำงานศิลปะเรื่อยมาจนกระทั่ง พ.ศ. 2546 จึงได้รับรางวัลดีเด่น จากการประกวดศิลปะกรรม 14 ตุลา วันประชาธิปไตย เนื่องในโอกาสครบรอบ 30 ปี 14 ตุลาคม เป็นรางวัลที่จัดขึ้น

โดยคณะกรรมการจัดงานครบรอบ 30 ปี 14 ตุลา จัดขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2516 จนกระทั่งถึง 2546 ในหัวข้อ “ประชาธิปไตยในหัวใจปวงชน” รูปแบบของผลงานที่ได้รับรางวัลเป็นงานเทคนิคสีน้ำมันบนผ้าใบ ขนาด 120 x 100 ซม. ชื่อภาพ “เป็นไทจากอริปไตยที่ถูกรุกราน” (ภาพผนวกรวมที่ 12) มีเนื้อหาเกี่ยวกับอิสรภาพในสังคมโลก ซึ่งได้สะท้อนแนวความคิดเกี่ยวกับปรัชญาชีวิตในเรื่องศิลปะกับศิลปะถูกผลกระทบจากสังคม การเมืองและเศรษฐกิจเป็นสิ่งชี้วัดสถานภาพเรื่อยมา จึงเป็นเหตุให้จินตนาการจากสิ่งที่ปรากฏในยุคสมัยการแบ่งชนชั้นด้วยอำนาจ มีเรื่องราวอดีตการเมืองที่บอบช้ำไว้ให้หวนรำลึก เพื่อหวังไม่ให้ประวัติศาสตร์ ซ้ำรอย เพราะเผด็จการได้ปรับเปลี่ยนรูปแบบไปในโครงสร้างของสังคมที่ซับซ้อนขึ้น รวมหมายถึงการเรียกร้องเสรีภาพในบุคคลอันถูกคุกคามด้วยระบบทุนนิยมและเป็นที่มาของความเจ็บกันปวดอยู่ทุกวันนี้ ที่สำคัญขอให้เราไม่ถูกใช้เป็นเครื่องมือของมหาอำนาจต่างแดนที่ย้อนกลับมาทำร้ายกันเอง

ผลงานในช่วงที่ผ่านมาสะท้อนให้เห็นการมองโลกตามธรรมชาติของสรรพสิ่ง ส่วนใหญ่เป็นธรรมชาติเกี่ยวกับปรัชญาศาสนาหรือปรัชญาชีวิต

จากการศึกษา พบว่า สรพงษ์ สีชมพู ยังมีแนวทางในการสร้างสรรค์งานศิลปะรูปแบบอื่น นอกจากรูปแบบที่สะท้อนความคิดในเชิงปรัชญาศาสนาหรือปรัชญาชีวิตแล้วอีก คือ ภาพเปลือย “Nude” ในสตูดิโอ เนื่องจากสรพงษ์มีความเชื่อที่ว่า ร่างกายของมนุษย์มีความงดงามมากกว่าสิ่งอื่นดังที่ศาสตราจารย์ศิลป์ พีระศรี กล่าวว่า “การเขียนภาพคนได้นั้น หมายถึงคุณสามารถเขียนได้ทุกอย่าง” งานเขียนภาพเปลือยเป็นงานที่ต้องอาศัยแบบจริง เขียนเพื่อศึกษากายวิภาคของมนุษย์ ต่อมาสรพงษ์ใช้งานภาพเปลือยเข้าไปเป็นองค์ประกอบของงานสะท้อนความคิดเชิงปรัชญา ดังเห็นได้จากภาพ Nude in Limited Space (ภาพผนวกรวมที่ 13) ซึ่งมีแนวคิดเกี่ยวกับสิทธิของสตรี ที่ถูกสถานะสังคมกดขี่ สรพงษ์จึงวาดภาพออกมามีลักษณะผู้หญิงนั่งหันหลังอยู่ในกล่อง ซึ่งเปรียบเสมือนถูกตีกรอบประเพณี สังคม และวัฒนธรรมมาครอบไว้

สรพงษ์ สีชมพู เป็นคนจริงจังกับการทำงาน สรพงษ์ยึดมั่นศรัทธาว่า “ถ้าจะทำก็ให้ทำจริง” จากการสัมภาษณ์ สรพงษ์เล่าว่า ตนจะรู้ไม่สบายใจ เหมือนชีวิตขาดหายไปส่วนหนึ่งเมื่อไม่ได้ทำงานศิลปะ ทั้งยังมีความเชื่อว่า ความอดทน การฝึกฝนตนเองเพื่อสร้างสรรค์งานเท่านั้นจึงจะนำมาซึ่งความสำเร็จ และการฝึกฝนตนเองต้องเริ่มจากการรักชาติ เมื่อสถานะของการมีศีลเกิดขึ้นแล้ว สมบัติ และปัญญาจะเกิดขึ้นตาม นอกจากนี้สรพงษ์เชื่อว่าการกระทำที่นอกเหนือจากการสร้างสรรค์งาน คือภาระที่ตนต้องปลดวาง เพราะไม่จำเป็น เช่น การกิน การนอน กีฬาต่าง ๆ ที่คอยช่วยทำให้เสียจริต รวมถึงเรื่องเพศและกามารมณ์

สรพงษ์เปรียบเทียบการฝึกฝนของตนเหมือนดั่งนักบวช เพราะการทำงานศิลปะต้องใช้ความละเอียดสูง สมาธิจึงจำเป็นอย่างมากในการสร้างสรรค์งาน ซึ่งตรงกับความหมายของธรรมะที่ว่า ธรรมะ คือ การปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จสมบูรณ์ โดยการปฏิบัติหน้าที่นั้นต้องไม่กระทบกระเทือนสิทธิเสรีภาพของตนเองและผู้อื่น ไม่ทำให้ตนเองและผู้อื่นเดือดร้อน จึงถือเป็นผู้เจริญในวัตร สรพงษ์มีความเชื่ออย่างแรงกล้าว่า “การกระทำเพื่อเป็นไปในทางสุจริตอันสร้างสรรค์ย่อมก่อเกิดแต่สิ่งที่ดี และดีกว่าการหลงติดอยู่กับวัฒนธรรมแปลกใหม่อันไร้สาระ ซึ่งมีแต่ทุกข์อยู่เบื้องหน้า”

ดังนั้นการใช้ชีวิตประจำวันของสรพงษ์จึงต้องสอดคล้องกับแนวคิดในการสร้างสรรค์งาน สรพงษ์ สීමขมูก ดำเนินชีวิตในลักษณะสมถะ เรียบง่าย มุ่งเน้นไปที่การสร้างสรรค์งานศิลปะมากกว่าอย่างอื่น

ทุกเช้าศิลปินจะลงมือเตรียมอุปกรณ์เพื่อที่จะทำการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะในแต่ละวัน ไม่ว่าจะเป็นการเตรียมสี พู่กัน หรือตัวแบบ หรือแม้กระทั่งการร่างแบบคร่าว ๆ เพื่อนำมาเป็นผลงานชิ้นต่อไป จากนั้นก็เริ่มลงมือทำงาน สรพงษ์มีการทุ่มเทเวลาฝึกสังเกต และฝึกฝนฝีมือด้านศิลปะอย่างไม่รู้ลี้กเบื่อในแต่ละวัน

ในผลงานหลาย ๆ ชิ้นของศิลปิน มักปรากฏภาพตัวเองอยู่ในมุมหนึ่งมุมใดของภาพเสมอ เขาให้เหตุผลในการเขียนภาพตนเองว่า เพราะงานทุกชิ้นเกิดจากความคิดของเขา เป็นเรื่องราวของความทรงจำ เป็นจิตวิญญาณ ความทรงจำอาจก่อให้เกิดความประทับใจขึ้นมาได้ในภายหลัง

การเขียนภาพตนเองไว้ที่มุมใดมุมหนึ่ง เป็นเช่นเดียวกับความฝัน คือ “เมื่อคุณฝัน คุณจะสังเกตได้ว่าในฝันนั้นจะปรากฏตัวคุณอยู่ด้วย แสดงว่าในความทรงจำก็ต้องมีคุณอยู่ เพราะมันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ที่ไม่สามารถแยกออกจากกันได้” และคล้ายกับการบันทึกชีวิตในแต่ละช่วงวัยของตัวสรพงษ์

ตัวอย่างผลงานที่แสดงถึงการเขียนภาพตนเองไว้ที่มุมหนึ่งมุมใดของงาน เช่น ภาพผนวกภาพที่ 14 ภาพ The Ultimate Beauty เป็นภาพที่แสดงถึงความงามซึ่งเป็นสิ่งหนึ่งที่เสื่อมสลายได้ และในที่สุดทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นเพียงสิ่งสมมติเท่านั้น ในภาพนี้มีภาพของสรพงษ์ยืนหันหลังปรากฏอยู่ที่มุมด้านขวามือของชิ้นงาน ซึ่งหมายถึงการปล่อยวางจากสิ่งที่เป็นอยู่ในโลก และในขณะที่เดียวกันก็เป็นสัญลักษณ์อันแสดงให้เห็นถึงคนที่สร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้นั่นเอง

ความต้องการสูงสุดในการสร้างสรรค์งานศิลปะของ สรพงษ์ สීමขมูก คือความพยายามที่จะจารึกประวัติศาสตร์ ให้ผู้คนระลึกถึงความดีงามที่แฝงไว้ในเชิงสัญลักษณ์ของผลงานศิลปะที่เขาได้สร้างสรรค์ไว้ภายหลังจากที่สรพงษ์จบชีวิตแล้ว

การสร้างสรรค้งานศิลปะของ สรพงษ์ สีชมภู เริ่มจากการคิด การทำงานของเขามักเกิดขึ้นในจินตนาการก่อน สรพงษ์เล่าว่าบางครั้ง คำพูดเพียงไม่กี่คำที่ได้ยิน ก็เป็นแรงจูงใจให้เกิดภาพในจินตนาการได้ บางครั้งที่ไม่สามารถร่างภาพจากจินตนาการให้เป็นภาพบนกระดาษได้ทัน สรพงษ์จะใช้วิธีจดบันทึกในลักษณะการบรรยายลักษณะภาพแทน ว่าภาพที่เขาจินตนาการนั้น มีรูปร่างลักษณะอย่างไร มีรายละเอียดข้อมูลอย่างไร ดังตัวอย่างที่เห็นได้จากภาพที่ 14 ภาพ The Ultimate Beauty ซึ่งมีเป็นตัวอย่างการเขียนบรรยายลักษณะภาพในจินตนาการว่า “เป็นร่างของหญิงสาว หากแต่ลอกคราบให้เห็นถึงโครงกระดูกภายใน แสดงให้เห็นถึงสภาวะความจริงของชีวิตที่ว่า ความงามเป็นสิ่งที่ไม่จีรังยั่งยืน สามารถเสื่อมสลายไปได้ในที่สุด”

ในการสร้างสรรค้งานทางความคิดของสรพงษ์นั้น มักจะเขียนร่างครั้งละ 2-3 ภาพพร้อมกัน โดยมีองค์ประกอบ เนื้อหา ลักษณะภาพร่างที่แตกต่างกันออกไป ต่อมาจึงคัดสรรผลงานในจำนวนนั้นออกมาภาพหนึ่งเป็นภาพจริง จากลักษณะการทำงานดังกล่าว ผลงานแต่ละชิ้นของสรพงษ์จึงผ่านการกลั่นกรองทางความคิดและการทำงาน จนได้ชิ้นงานที่ตัวสรพงษ์เองพึงพอใจมากที่สุด

จากการศึกษาสรุปได้ว่า การสร้างสรรค้งานศิลปะของ สรพงษ์ สีชมภู เป็นงานที่เกี่ยวข้องประสบการณ์ชีวิตของตนเอง มีทั้งในส่วนที่อธิบายความคิด กับอธิบายความรู้สึกต่อสิ่งรอบ ๆ ตัว งานศิลปะของ สรพงษ์ สีชมภู มีลักษณะการสร้างสรรค้งานที่เป็นงานสีน้ำมันบนพื้นผ้าใบ งานที่เขาสร้างสรรค้งานเกิดจากประสบการณ์และแรงจินตนาการจากหัวใจ สีเส้นที่เกิดจากปลายพู่กันสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกนึกคิด และความตั้งใจจริงในการสร้างสรรค้งานเป็นอย่างดี รูปแบบการเขียนมีลักษณะเป็นแนวเหมือนจริง โดยมีรูปแบบและการนำเสนอในแนวเหนือธรรมชาติ งานทุกชิ้นแฝงไว้ด้วยความหมายเชิงปรัชญาและแนวคิดทางพุทธศาสนา โดยเน้นวิถีชีวิตเพื่อความหมายศิลปะทางอุดมคติ รวมทั้งสิ่งที่เขาคิดอยู่ในใจและความรู้สึกต่อสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัว ทั้งสังคมและสิ่งแวดล้อม นำไปสู่จินตนาการทางความคิดในที่สุด